

Հարկու գիտցած պիտի ըլլան: Ուստի կրնանք համարձակուիլ ըսել մեր արդոյ ազգակիցներուն եւ որ եւ է ժողովրդեան թէ, հաշիւը որ միւս ազգերու կամ ժողովուրդներու մէջէն կ'ընտրուի ազատութիւնը վերցունելու կը ջանայ, կամ որ նոյն է, անոր եկեղեցւոյն չընդունած նոր վարդապետութիւններն ու փոփոխութիւնները անոնց մէջ մացընելու կ'աշխատի, այն ազգը քրիստոնէութեան վաշխը ու անոր պահանջած ներողամտութեանը ու քաղաքակրթութեան գէմը քրտն կը լայ:

Այս խօսքերնիս թէպէտ ըստ ինքեան անհերքելի ճշմարտութիւն մըն է, բայց կողմեր որ ուրիշ յարգելի անձի մը վճռովն ալ անոր ճշմարտութիւնը աւելի հաստատենք. այս անձը՝ «Ուրուազիծ ույլ եւ այլ անուանց քրիստոնէական կրօնից», անունը դրին տարգրելն է (որ բողոքական անդիւնացի մըն է), որ իր տղած դրբին ու հեղինակին վրայ տուած մէկ ծանօթութեանը մէջ իր ընթերցողներէն հետեւեալ պահանջները ըրած է, որ նոյնը մենք ալ մեր արդոյ ընթերցողներէն ընելու մտքը կը խորհանք:

«Մենք չենք պահանջեր այն անսահման ու անհարգատ (սփիւրթիք) առատութեամբ թիւնը որ բոլոր կրօնական կարծիքներն ու բոլոր եկեղեցական կառավարութեան եղանակները մի եւ նոյն հաւատարմութեան մէջ բռնեն. այս ճիշտագործութեան մէջ պէտք է որ անհրաժեշտ ալ ըլլան, ու միանգամայն ճշմարտ ու ուղիղ զանազան ճանաչողներուն ալ պէտք եղած յարգը ընելու չի զանան:

«Այն անձը որ գիտէ թէ սուրբ զրոյց ուսմանը կրնայ տարբեր հետեւութիւն մը ունենալ՝ անոնց մէջ պարունակեալ ինքնութիւնը իրարմէ քիչ կամ աւելի յայտնի ու մէկն ըլլալն, չպիտի դարձանայ քրիստոնէայ աշխարհին մէջ այս չափ բաժանմանները ըլլալուն վրայ. ու թէ որ ինքը աշխատէ՝ ու իր առանձին միտքը ու բնաւորութիւնը (հասկացողութիւնը) անմիջական ներդրում ունենալու տակը իրենց կարողացել է, բարեօրէն դիտարկելով ու քաղցր աչքը պիտի նայի իր ամեն քրիստոնէայեցիներուն վրայ՝ առանց նայելու անոնց հաւատքին ձևերուն, եղանակներուն ու նշանակութիւններուն ինչպէս ըլլալը, ու ամեն քաղցրաբար իր կրօնական ներողութիւնը պիտի ընէ անոնց նախադրարձակութեան ու աւանդական սխալներուն: Այս է այն կրօնական թոյլտուութիւնը ու այն խելք առանկը համակրութիւնը որ Աւետարանը կը վաշխաւորէ. յիշուի այս է անոր բուն հոգին, այսչափ ընդարձակ, այսչափ անշահաւեր, այսչափ արտաշարժ, այսչափ վեհ հոգի մը անկեղծական սիրոյ, հոգի մը՝ որ բնաւ չի մերժեր կամ չարդելու իր սրտին ամենատարբեր անկեղծութիւնը: Անկեղծ անկեղծ մէկ երկրպագուն մեր Հօրը՝ որ երկնքն է:

«Եւ եթէ ունիցիմ զմարդարեւութիւն, եւ գիտիցեմ զսօսհօրքս ամենայն, եւ զամենայն դիտութիւն, եւ եթէ ունիցիմ զամենայն հաւատս՝ մինչեւ ըզ իրենս փոփոխելոյ, եւ սէր ու ունիցիմ, ոչ ինչ եմ:» (Արթուր. Ա. դ. Ժ. 2)

Ուստի մեզի համակրօն չեղող ժողովրդաց հետ վարդապետ համար յատուկ կանոններ ունենալն ու անոնց որոշուելն ալ ազգայնաց մեծ ու օգտակար գիւրութիւն մը տալ համարելով, այս կրօնական խնդրոյն վրայ դրուելը մէկ քանի հաւատածներէն մեզի պէտք ըլլալը կա:

նոնները հետ գհեալ պիտի որոշենք, եւ այս երկու առաջին հաւատածներէն քաղածնիս ալ անոնք են:

Ա. Մենք բնաւ իրաւունք չունենք մեզի համակրօն չեղող ժողովրդաց դարձքէն խառնուելու: Եւ անոնք ալ մեր կրօնական գործին չի խառնուին:

Բ. Մենք ազգ ազատութիւն ունի իր կրօնը ընտրելու. ասոր գէմը ընելը քրիստոնէութեան ու քաղաքակրթութեան գէմն է:

Գ. Քրիստոնէայ ժողովուրդներէն մէկը իրաւունք ու արտօնութիւն մըն չի կրնար ունենալ ուրիշն նոր կրօնը սորվեցնելու, ու իմ կրօնքս քու ունեցածէդ շատ ուղիղ եւ շատ ճշմարտեւ ըսելն ալ անհերքելի յանգումն է:

Դ. Մենք քրիստոնէայ ժողովուրդի հետ սիրով վարդապետութիւններն զուգահեռ վարդապետութիւններն ալ մէկ չափով ուղիղ ճշմարտեւ ուղղափառ են ըսել չըլլար եւ չընդունիր. վասն զի նախ բանականութեան գէմն է, եւ երկրորդ բարոյականի գէմն է. վասն զի ինչպէս որ վերը կարգացնէք, այս տեսակ զննումը ընելը՝ առաջինի ու իմաստուն անձինք անհրաժեշտ անհրաժեշտ համարած են:

Ե. Քաղաքակրթութիւնը իր մէջ մարդաբնէր ալ ունենայ, ամեն բան դիտայ, հաւատքը այնքան ուղիղ ըլլայ որ մինչեւ լուսնները տեղի տեղ փոխադրէ, ու անհրաժեշտ չունենայ՝ ունի. եւ մերն ալ կրօնական մասին՝ ուրիշ ազգերու կրօններն չի խառնուի, անոնց կրօնքը իրենց խելքին թողուի. վասն զի կրօնքը՝ ամեն ազգին իր ամենապիւրն ու ամենակարեւոր բանն է:

Վ. Եւ իմ կրօնքս իրենց կարեւոր խնդրոյ մը:

Այն առջին թիւնընում մէջ ծանուցած ենք թէ Աւետարանը խմբագրին կողմէն մեզի եղած խնդիրները քննած ու պատասխանած ժամանակն, հարկաւ ուրիշ նոր եւ շատ խնդիրներ պիտի ելն մեր կողմէն քննուելու ու երկու կողմէն ալ պատասխանուելու: Եւ այս անգամէն սկսելով անոնք ալ պիտի որոշենք: Բայց որովհետեւ այն խնդրոյ մէկ մասը մեր պատասխանելիքներն են, ու միւս մասն ալ Աւետարանը խմբագրին, ուստի անոնք երկու կարգի պիտի բաժնենք:

Առաջին կարգին մէջ պիտի բաժնենք մեր պատասխանելիքները, ու երկրորդ կարգին մէջ ալ Աւետարանը խմբագրին պատասխանելիքները: Առաջին զի ամեն հաւատածն ու մէջ Ա. Բ. Գ. ըսելով մեր արդոյ ընթերցողներէն չի փոփոխուի, յիշեալ երկու կարգի խնդիրներուն թիւները շարունակ յառաջատու թիւներ յաւաք պիտի անանք:

Աստի սկսեմ երկրորդ կարգի խնդիրներէն:

1. Աւետարանը խմբագրելը պէտք է որ այս ու նախընթաց թիւներն ու մէջ հրատարակուի 120 էն աւելի տարբեր բողոքական կրօններուն ամենն ալ՝ Քրիստոսի սուրբ Աւետարանին բուն ստղծուցած, ծածկողն են թէ չէ, յայտնի զուրցէ:

2. Արդեօք իր ընդունած ու մեր ազգայնաց առաջարկած դաւանութիւնը այս 120 էն աւելի կրօններուն մէջ ամենն ճշմարտն ու ամենն զերազմանցն է, կամ թէ ո՞ր կարգէն է, մեզի դիտողն է:

3. Արդեօք ազատութիւնը ամեն քրիստոնէայ ու կրթեալ ազգաց մէջ քրտն իրաւունք մը ըլլալը ինչ ու իրենց առաջնորդներն ալ կը խոստովանին ու

կրնան իրենց թէ չէ, մեզի խնայունն:

4. Ար հարցունենք իրեն, թէ իրենց առաջնորդ եղողները ինչ կ'աւանդուի երկու մեզի նոր կրօնը ստեղծելու կուզեն:

5. Իր առաջնորդները իրենց երկրին մէջ իրենց համակրօն ժողովրդեան թիւը շատցունելու կարող չըլլալով՝ ինչո՞ւ մեր երկիրը երկր մեր ազգայնները որպէս իրենց թիւը աւելցունելու կը ջանան. չէ՞ն լաւ՝ այն առաջը՝ որ կը պատու իրեն թէ ուրիշ եւ անոնք մէկ անգամ ինչէն: Թէ որ կրնան՝ իրենց ընդունած վարդապետութիւնները իրենց երկրացւոյ ընդունել տալը դժար եղած է (յայտնի գիտենք), ինչո՞ւ երկր մեր ազգն ալ կրնա զին. չէ՞ն գիտեր այն առաջն ալ որ կ'ըմէ, ինչ որ ուրիշ անոնք չեն ըմբռնէ: Բայց Երազմէսը ինչո՞ւ չի ըմբռնէ:

6. Աւետարանը խմբագրելը իր 60 էրորդ թիւնընում մէջ ծանուցել էր թէ, Մենք իրկայն մէջ մեծ ընկերութիւն մը կը կազմուի որ աշխարհի բոլոր քրիստոնէայ ազգերը բողոքական կրօնքով միացունեն. . . . (Յիշուի այս գործը Քարկիւնի աշխարհին մէկ նորը շինել ջանալու պէս մեծ ձեռնարկութիւն մըն է, եւ մենք ալ անկեղծաբար կը մայրենք, որ քան այս երկրորդ ձեռնարկութիւնը աստուած յաջորդէ: Բայց ուրիշ ազգի չըլլալ որ ասանկ մեծամեծ ձեռնարկութիւններ մտածելով՝ քիչ անչիւն աշխարհի մէջ տարբեր կրօնից գեղեցիկութիւնը վերցունելով բարեկարգութիւն ընելու ջանալուն տեղը՝ այն բարեկարգութիւնը նախ ինչո՞ւ չի ըմբռնէ: Բայց զի այն ժամանակը կատարած իրական այն իմաստասիր առաջը՝ որ կը պատու իրեն թէ, քիչ անչիւն քան ինչ որ քիչ անչիւն քան, նախ քան քան քան. որպէս զի սա հետեւեալ առաջն ալ ուրիշները իրենց համար չընեն: Այս է ինչ որ անոնք չեն ըմբռնէ, որ ինչո՞ւ չեն ըմբռնէ:

Այս վեց խնդիրները մեր նախընթաց ու ներկայ հաւատածներուն նիւթերը մեզի տուին. վերջիններուն տակին ալ հետզհետէ անոնց վրայ պիտի յաւելանք:

Մանչեսթը Էնգլենտ: Բնութիւն:

ՍԱՐԳՆ ԼՈՒՐԵՐ

Աղայերական բարեկամ՝ կառավարութիւնը Մարտի 5 թիւով ծանուցաւ որ իրենց մայրաքաղաքի բողոքական տաճարներուն, իմացընելով թէ մայրաքաղաքի Առաջին կամ Աւելցնելի Մարտի 1-ին ու Ռուսիոյ նաւահանգիստները յորին անելու դադող բոլոր օտարազգի վաճառական նաւերը այսուհետեւ մայրաքաղաքի յորինի մարտահանութիւնը ներքեւ պիտի ըլլան, որպէս զի վերջին շաբաթը նաւահանգիստներէն յորին առած մայրաքաղաքի գաւառներուն մեզի կամ դժուարութիւններ չունենան, որոնցմէ կայսերական մարտահանութիւնը կը կրէ: Աղայերական մարտի գործակալները՝ ասանկ գաղղ եկող նաւերուն վրայ ընդ պէտք եղած տեղեր թիւնները ամեն մէկ ազգի նաւահանգիստի հրամանատարին (քարթիթէն տը բօն) անելու պարտաւորեալ ըլլալով, կայսերական կառավարութիւնը կը խնդրէ զկայսերական ներքին, որ պատու իրեն իրենց նաւահանգիստի հրամանատարներուն ծիծղ ու կա:

տարեալ տեղերէն թիւն տան միշտ մարտահան գործակալներուն:

— Օգոստոսի 1-ին ինքնակալ նախորդ պատերազմի պաշտօնայ իրաւաւոր 50,000 դոնուշ ամսական շահորհեց:

— Արմենի թէ վերջը Միտի զանազան կողմերը մարտիները երեւան ելնելով մեծ քանակ կը պատահանեն:

— Թուրքի զին յու թիւ 30 թիւով Մարտի 1-ին Միտի լրացրին զրկած նամակ մը հետեւեալ կերպով կը պատմէ թուրքի մէջ եղած վերջին խռովութիւնը:

«Արաբի օրը ժամը երեքին մեր բանակում ներքին հրեայ մը նաւահանգիստի մարտի մը հետ վեճ ունեցաւ: Արաբը ուրիշ իրաւացի պատասխան մը չունենալով՝ սկսաւ ամբաստանել հրեան թէ իր հաւատքին հայհոյեց, որպէս զի այս գիւրդին միջոցով ժողովրդեան լուսնութիւնը նոր հրախիւս անոր վրայ, Մարտի 1-ին կու. ծագեցաւ: Արաբին կրտսեր եղբորը օգնութեան հաւատ իրեն, բայց արաբները բողոքութեամբ երկուքին վրայ թափեցան ու շարաւար ձեւ եղին: Արաբի հրեայները մեծ դժուարութեամբ կտառի առաջնութեան ձեռքէն փախչելով վաճառականաց ժողովարանը (Պառնա) զինեցին, ուր միայն հրեայներ եւ քանի մը նալ երազայի կային: Արաբները դաւադրանքով ասանց վրայ յարձակեցան եւ շարաւար ձեւ եղին զանոնք: Ար հաւատուն թէ վախճանի չափ մարդ վերադարձան: Արաբներն այսպէս բռնական չի սկսելով, եւ բողոքի վաճառականաց ժողովարանը կողոպտեցին, ձեռնարկուն եկած խորհուրդներն եւ արհեստներն 1500 ֆրանքը յափշտակեցին:

Այս անցքերուն ժամանակը ամբողջ հետ գհեալ շառնարկով՝ Արաբացիները ընտանք լուսնայիններն սկսան ընել: Ար իրաւունք երկու ժամ ետքը խուր մը դրող հաւատ, եւ արաբները վաճառականաց ժողովարանին դուռը բացէ:

Արաբի թէ Պաղատի հիւպատոսը բողոք ընելով՝ բաղնիքի մարտի բանտարկեցան: Յառաջիկայ անգամներ անհեղափոխ շարաւարական թիւն մը պիտի հրատարակէ մայրաքաղաքի մէջ Մարտի 1-ին անունով: Այս շաբաթավերջը միայն թափաքաղութիւնը նախընթաց է, եւ գեղեցիկ գաւառային ու հրահանգի ղեկը որոշողութիւններ ու կատակեր ու թիւններ պիտի հրատարակէ:

Արդեն առաջին թիւն ծառային հաւատ հրատարակած՝ ձեռքերնիս անցնելով՝ անտարակուսելի կերպով մեզ համոզեց, որ մեծ հաճութեամբ պիտի ընդունին ուսումնասիր հասարակութիւնն:

Այս շահաւէտ թիւնին հեղինակ եւ հրատարակիչն է արժանաւորը Պառնա Մ. Լ. Պաղատի հայազգի ուսումնական երիտասարդը որուն մեղադրական աշխոյժ հոգին գեղեցիկ կերպով մը կը փայլէ այս առաջին հրատարակութեանը մէջ:

Մարտի 1-ին լրացրին տարեկան զինն է 60 դոնուշ, եւ ստորագրութեան տեղերն են մայրաքաղաքս Միտի մարտի 1-ին Պաղատի Գ. Յարութիւնին դաւաճութեան. եւ Արդի իսկին դրանք մէջ գրաւմառ Սարգիսեան Գ. Մարտի 1-ին իսկին թիւ: Ինչո՞ւ Մ. Քարկիւնի Պաղատի դաւաճութեան: Բաւարժ-Օրիանթալ փողոցը. թիւ 2:

Անցեալները Իստիւսար երկու կին կարեւոր մահացողական կոշիկարը մահահան դաւադարով լուր, անցեալ հինգ շաբաթի տառու կախկեցաւ Իստիւսարի նաւամատոյցին հրատարակը:

— Այս օրերս լուսնայինը համար ծով մտնելով երկու հոգի խղճողեցան. մէկը Սամաթիոյ եւ միւսը Իստիւսարի առջեւ:

— Ժամանակի մը ի վեր անանկութիւնները շատցան մայրաքաղաքի մէջ: Այս օրերս քանի մը երեւելի տուներ անանկ եկան, որոնց ամենուն մէկն պարտը 60 միլիոն դոնուշ կը հաշուեն:

